

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายและแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยพอสรุปประเด็นได้ดังนี้

ความหมายของความสามารถในการอ่าน

นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้ให้ความหมายของความสามารถในการอ่านไว้ต่าง ๆ กัน อาทิ เช่น

ชาร์ลส์ แฮคเกอร์ (Charles Hacker 1980 : 868-869) ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่า เป็นความสามารถในการเลือกความรู้และประสบการณ์ที่ผู้อ่านสะสมไว้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่อ่าน เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

เดวิด อี รุเมลฮาร์ท (David E. Rumelhart, 1981 : 20-23) ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่า เป็นความสามารถในการทำเข้าใจความหมายของสารหรือข้อความที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารให้ผู้อ่าน

สตีเวน แมคโดนโน (Steven McDonough, 1981 : 51-53) ให้ความเห็นว่า "ความสามารถในการอ่านคือ ความสามารถในการให้เหตุผลว่า ผู้เขียนต้องการสื่อสารอะไร ผู้เขียนมีทัศนคติอย่างไรต่อสิ่งนั้น และมีประเด็นสำคัญอะไรที่แฝงอยู่เบื้องหลังสิ่งที่ผู้เขียนสื่อสารออกมาโดยผู้อ่านสามารถพิจารณาได้จากตัวแนะที่ปรากฏในข้อความ"

ริชาร์ด ซี แอนเดอร์สัน (Richard C. Anderson, 1985 : 372-383) กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่า เป็นความสามารถในการค้นหาความหมายในหลายระดับ คือ ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลายระดับพร้อมกัน ตั้งแต่ระดับตัวอักษร โครงสร้างของภาษา ไปจนถึงระดับความหมาย ความเข้าใจเรื่องทีอ่านเกิดจากปฏิริยาสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและ โครงสร้างของเรื่องกับความรู้เดิมของผู้อ่าน ซึ่งจะช่วยสร้างสมมติฐานเกี่ยวกับเรื่องทีอ่าน ผู้ที่อ่านได้คล่องแล้วจึงสามารถทำนายและอ้างอิงข้อมูลจากการอ่านได้

เอ็ดดี้ วิลเลียมส์ (Eddie Williams, 1986 : 2-3) ได้ให้ความหมายของ ความสามารถในการอ่านว่า คือความสามารถในการมองและทำความเข้าใจกับตัวหนังสือหรือ ข้อความทีเห็น ไม่ใช่ความสามารถในการอ่านออกเสียงได้ หรือการเข้าใจความหมายของคำทุก ๆ คำ การอ่านทีมีประสิทธิภาพคือการอ่านเป็นกลุ่มคำ และเลือกทีจะทำความเข้าใจกับส่วนหนึ่งของ เนื้อความไม่ใช่เนื้อความทั้งหมด

ลารี เอ แฮร์ริส และ คาร์ล บี สมิธ (Lary A. Harris and Carl B. Smith, 1986 : 55) กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่าคือความสามารถในการสื่อสาร แลกเปลี่ยน ข้อมูลและความคิดระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยผู้เขียนจะแสดงความคิดของตนผ่านตัวอักษรและ ตามลักษณะการเขียนของตน ผู้อ่านจะต้องตีความหมายจากตัวอักษรเหล่านั้น การทีผู้อ่านจะสามารถ ตีความได้อย่างถูกต้องนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม ความคุ้นเคยกับเนื้อเรื่อง และความรู้ทางภาษา ของผู้อ่าน

แฟรงค์ สมิธ (Frank Smith, 1988 : 2) กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่า คือความสามารถในการทำความเข้าใจภาษาเขียน มากกว่าการถอดรหัสตัวพิมพ์ไปสู่เสียง เป็น การใช้เหตุผล และมีวัตถุประสงค์ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้เดิม และการคาดหวังของผู้อ่าน

เจโรม ซี ฮาร์สท์ (Jerome C. Harste, 1989 : 16) กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่าเป็นความสามารถในการสร้างความหมาย โดยการใช้อนุสัมพันธ์ที่มีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมอยู่เสมอระหว่างความรู้ที่มีอยู่แล้วในผู้อ่าน ข้อมูลที่เสนอไว้ในภาษาเขียน และสถานการณ์ในการอ่าน

แนนซี สไปวี และ เจมส์ คิง (Nancy Spivey and James King, 1989 : 9) กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่า คือ ความสามารถในการสร้างความหมายโดยการบูรณาการเนื้อหาจากเรื่องที่อ่านและความรู้ที่เคยได้รับมาก่อนเข้าด้วยกัน

จากความหมายความสามารถในการอ่านดังกล่าว พอสรุปได้ว่าความสามารถในการอ่าน คือความสามารถในการสื่อสารระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน โดยผู้อ่านจะทำการถอดรหัสและสร้างความหมายขึ้นจากภาษาเขียน ให้เหตุผลเกี่ยวกับผู้เขียน เพื่อทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน ซึ่งต้องอาศัย ความรู้ทางภาษาของผู้เขียน ตัวนะที่ปรากฏในข้อความ ข้อมูลในเนื้อเรื่อง ประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน และสถานการณ์ในการอ่าน

องค์ประกอบของความสามารถในการอ่าน

การที่ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จในการอ่านหรือไม่ อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด หรือสามารถรับสารได้มากน้อยเพียงใดนั้น ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้แสดงความคิดเห็นไว้ต่าง ๆ กัน อาทิ เช่น

เคนเนธ กูดแมน (Kenneth Goodman 1971 : 25-27) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้ในการอ่านประสบความสำเร็จมีอยู่ 4 ประการ คือ

1. ความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) ในขั้นแรก ผู้อ่านจะเริ่มเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษรและการรู้ความหมายของคำแต่ละคำ การอ่านจะเปลี่ยนไปเมื่อผู้อ่านมีประสบการณ์ในการอ่านมากขึ้น และเมื่ออ่านเก่งแล้วก็จะสามารถอ่านเอาความหมายได้ ยิ่งผู้อ่านมีความชำนาญในภาษาต่างประเทศมากเท่าใด ก็ยิ่งจะมีทักษะในการอ่านมากขึ้นเท่านั้น

2. ประสบการณ์ โลกทัศน์ ความรู้ ความเชื่อต่าง ๆ (Schema) ซึ่งรวมไปถึง ความรู้และความพร้อมในเนื้อหาที่ผู้อ่านมีต่อสิ่งที่อ่านด้วย

3. ความสมบูรณ์ของเนื้อเรื่องหรือข้อเขียนนั้น (Conceptual or Semantic Completeness) ความเข้าใจจะเกิดขึ้นได้ยาก ถ้าเรื่องที่อ่านนั้นไม่มีเนื้อความที่สมบูรณ์ในตัวเอง ยกเว้นในกรณีที่ผู้อ่านมีความพร้อมในเนื้อหาที่กำลังอ่าน ซึ่งก็คือ ส่วนหนึ่งของประสบการณ์จากการเรียนรู้

4. ความสามารถในการวิเคราะห์โครงสร้างของเนื้อเรื่อง จากการวิเคราะห์ภาษาในระดับสูงกว่าประโยค ทำให้ทราบว่าเนื้อเรื่องแต่ละชิ้น แต่ละประเภท มีลักษณะโครงสร้างแตกต่างกัน เนื้อเรื่องของผู้เขียนแต่ละคนยังสะท้อนความเชื่อ ตลอดจนวัฒนธรรมของผู้เขียนด้วย ถ้าเนื้อเรื่องนั้นเสนอเรื่องราวที่ต่างไปจากวัฒนธรรมหรือประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน การอ่านก็จะประสบความสำเร็จได้ยาก เนื่องจากประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เขียนและผู้อ่านต่างกัน

รีด เอลลิส และ ไบรอัน ทอมลินสัน (Rod Ellis and Brian Tomlinson, 1980 : 140-142) มีความเห็นว่า ผู้ที่อ่านได้ดีเป็นเพราะมีความสามารถดังนี้คือ

1. ความสามารถในการใช้ทักษะกลไก (Mechanical Skill) คือ ทักษะในการใช้สายตากวาดคำไปตามตัวอักษรจากซ้ายไปขวา ผู้อ่านมีทักษะด้านนี้ดีจะสามารถอ่านได้อย่างรวดเร็ว

2. ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำ (Understanding the Meanings of Lexical Items) ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายทั้งโดยตรง (Denotative) และโดยอ้อม (Connotative) ของคำในบทอ่าน นอกจากนี้ผู้อ่านควรสามารถเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทได้อีกด้วย

3. ความสามารถในการเข้าใจความหมายทางไวยากรณ์ (Understanding Grammatical Meaning) ในการอ่านนั้น ผู้อ่านควรมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของประโยคแบบต่าง ๆ รู้จักใช้ตัวนะในการสร้างแนวคิด รู้จักการใช้ตัวเชื่อม และเข้าใจถ้อยคำที่ผู้เขียนใช้อ้างอิงถึงสิ่งที่กล่าวมาแล้ว

4. ความสามารถในการทักษะการให้เหตุผล (Reasoning Skill) ทักษะนี้เป็นทักษะทางด้านความคิดที่ผู้อ่านจะใช้ในการเชื่อม หรือลำดับเรื่องราวต่าง ๆ ในบทอ่านเข้าด้วยกัน ผู้อ่านจะได้อ่านว่าสิ่งใดสำคัญและสิ่งใดไม่สำคัญ

5. ความสามารถในการทักษะการเลือกสรร (Selection Skill) ทักษะนี้จะช่วยให้ผู้อ่านรับรู้ถึงโครงสร้างภายในบทอ่าน เช่น รู้ว่าส่วนใดคือบทนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป ผู้อ่านจะสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างใจความสำคัญ และใจความที่มาสับสนได้

เบตตี จีน มัวร์ (Betty Jean Moore 1984 : 97-12) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านว่าประกอบด้วย

1. ความสามารถในการเลือกใจความสำคัญ (Ability to Identify Main Idea or Topic)
2. ความสามารถในการเข้าใจรายละเอียดที่สำคัญ (Ability to Locate Significant Details)
3. ความสามารถในการเข้าใจลำดับของเนื้อเรื่อง (Ability to Identify Sequence)
4. ความสามารถในการหาข้อมูลที่ต้องการจากส่วนต่าง ๆ ของหนังสือ (Ability to Locate Information)
5. ความสามารถในการแก้ปัญหาโดยอาศัยการอ่าน (Ability to Solve Problems Through Reading)
6. ความสามารถในการสรุปความ (Ability to Draw a Conclusion or Make a Generalization)
7. ความสามารถในการคาดคะเนผลซึ่งในเรื่องไม่ได้กล่าวไว้ (Ability to Predict Unstated Outcomes)
8. ความสามารถในการจัดแยกหมวดหมู่ (Ability to Categorize)
9. ความสามารถในการประเมินคุณค่างานเขียนอย่างพิถีพิถัน (Ability to Critically Evaluate Written Material)

10. ความสามารถในการใช้การอ่านเพื่อประโยชน์ในการผ่อนคลายและเพื่อความเพลิดเพลิน (Ability to Use Reading for Recreation and Pleasure)

เอ็ดดี้ วิลเลียมส์ (Eddie Williams 1986 : 3-7) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านไว้ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับระบบของการเขียน (Knowledge of the Writing System) ทั้งในลักษณะที่เป็นลายมือเขียน และตัวพิมพ์ รวมถึงความรู้ด้านการสะกดคำ การพจนานุกรม และการอ่านคำได้อย่างถูกต้อง
2. ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา (Knowledge of the Language) ผู้อ่านที่ประสบความสำเร็จในการอ่านจะต้องมีความรู้เรื่องรูปแบบของคำ การเรียบเรียงคำโครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษาเป็นอย่างดี
3. ความสามารถในการตีความ (Ability to Interpret) ในการอ่านผู้อ่านจะต้องสามารถบอกถึงจุดมุ่งหมายของบทอ่านได้ นอกจากนี้ก็ต้องเข้าใจวิธีการเรียบเรียงเนื้อหา เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคต่าง ๆ และสามารถติดตามความคิดของผู้เขียนได้อีกด้วย
4. ความรู้รอบตัวของผู้อ่าน (Knowledge of the World) ความรู้ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิถีชีวิต วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง กีฬา ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้อ่านสามารถนำมาสัมพันธ์กับบทอ่านได้เพื่อสร้างความเข้าใจในการอ่าน
5. เหตุผลในการอ่านและวิธีการอ่าน (Reason for Reading and Reading Style) เหตุผลในการอ่านของผู้อ่านแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไป และเหตุผลหรือความต้องการในการอ่านนี้เองที่จะมีผลต่อการเลือกวิธีการอ่าน ดังนั้นผู้อ่านจึงต้องทราบว่าจะอ่านอะไร อ่านทำไม และจะอ่านอย่างไร

แม้ว่านักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้าน การอ่านจะแบ่งองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านไว้แตกต่างกันดังที่กล่าวมาแล้ว แต่เมื่อนำข้อมูลทั้งหมดมาประมวลแล้วพอจะสรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญ ๆ ที่จะทำให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการอ่านนั้นมีอยู่ 2 ประการ ประการแรกคือ ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา ทั้งในด้านของเสียง ศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในถ้อยคำ หรือข้อความที่อ่าน ประการที่สองคือ ความสามารถในการคิด ผู้ที่มีความสามารถในการคิดจะสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาต่าง ๆ ภายในบทอ่านได้ และในขณะที่เดียวกันเขาก็จะนำความสามารถที่แฝงอยู่ในตัว เช่น ความรู้เดิม หรือประสบการณ์เดิมมาสัมพันธ์กับสิ่งที่อ่านได้ ส่วนองค์ประกอบย่อยอื่น ๆ เช่น ทักษะการอ่าน สภาพแวดล้อมก็จะมาช่วยเสริมให้การอ่านนั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การวัดและประเมินผลการอ่าน

การประเมินผลการอ่าน โดยทั่วไปนิยมใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวัดและประเมินผล ผู้เชี่ยวชาญหลายท่าน ได้เสนอแนะแบบสอบถามเพื่อการวัดและประเมินผลการอ่านไว้ต่าง ๆ กัน อาทิ เช่น

แมรี ฟินอคเชียโร และซิดนีย์ ซาโกะ (Mary Finocchiaro and Sydney Sako 1983 : 16) ได้แนะนำแบบสอบถามที่ใช้ในการวัดและประเมินผลการอ่านภาษาอังกฤษที่นิยมมี 2 แบบ คือ

1. แบบสอบถามอัตนัย (Subjective Test) ได้แก่ แบบสอบถามความเรียงโดยให้นักเรียนตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านโดยเขียนคำตอบเป็นประโยคหรือข้อความยาว ๆ
2. แบบสอบถามปรนัย (Objective Test) ได้แก่ แบบสอบถามแบบเลือกตอบ แบบถูกผิด แบบจับคู่ แบบเติมคำ เป็นต้น

ในการประเมินผลการอ่านภาษาอังกฤษโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อวัดความสามารถในการอ่านนั้น ส่วนมากนิยมใช้แบบสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) เนื่องจากแบบสอบชนิดนี้มีข้อดีที่เหมาะสมในการประเมินความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ แมรี ฟินอคเชียโร และซิดนีย์ ซาโกะ (Mary Finocchiaro and Sydney sako 1983 : 221) ได้กล่าวถึงข้อดีของแบบสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบดังนี้

1. มีความสะดวกรวดเร็วในการตรวจให้คะแนน โดยใช้กระดาษคำตอบเพียงแผ่นเดียว เจาะรูเป็นช่องเฉพาะคำตอบที่ถูกต้องก็สามารภใช้ตรวจกระดาษคำตอบเป็นจำนวนมาก ๆ ได้ หรือถ้าต้องการความรวดเร็วมากไปกว่านั้นก็ใช้ตรวจโดยเครื่องจักร เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ก็ได้
2. มีความเที่ยงตรงของการคิดค่าคะแนน ใครเป็นผู้ตรวจก็ได้ คะแนนจะออกมาเป็นผลที่เที่ยงตรงเหมือนกันทุกประการ

ฮาร์โวลด์ เอส แมดเซน (Harold S. Madsen 1983 : 97) กล่าวถึงข้อดีของแบบสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบไว้ดังนี้

1. เป็นวิธีการทดสอบแบบบูรณาการคือสามารถถามได้ครอบคลุมเนื้อหาในหลาย ๆ ด้าน
2. มีความเป็นปรนัยโดยเฉพาะการให้คะแนนจะไม่มีอคติในการให้คะแนน
3. สะดวกและง่ายในการตรวจให้คะแนน
4. สามารถใช้วัดกับผู้สอบได้เหมาะสมทุกระดับ

การประเมินผลความสามารถในการอ่านโดยใช้แบบสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบนั้นมุ่งประเมินผลความสามารถในด้านต่าง ๆ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้เสนอแนะไว้ เช่น

โรเจอร์ ที เลนนอน (Roger T. Lennon 1972 : 26-31) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของการอ่านที่อาจจะทำการวัดได้อย่างน่าเชื่อถือ ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับคำโดยทั่ว ๆ ไปหมายถึง ความรู้เกี่ยวกับคำ ความกว้าง ความลึก และขอบเขตของคำศัพท์ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ความรู้เกี่ยวกับคำอย่างกว้างขวาง หรือ ความชำนาญในการใช้คำ เป็นสิ่งสำคัญประการแรกที่จะนำไปสู่การบรรลุถึงความสามารถระดับสูงของทักษะการอ่านทุกชนิด

2. ความเข้าใจเรื่องราวที่ปรากฏอย่างชัดเจน เช่น การรู้ตำแหน่งของข้อความที่กล่าวถึงอย่างเจาะจง การเข้าใจความหมายตามตัวอักษร และความสามารถในการติดตามเรื่องที่อ่านตามลำดับ อาจกล่าวได้ว่า แบบสอบอ่านที่ยอมรับกันเป็นจำนวนมากมักจะวัดความสามารถในการอ่านทางด้านนี้มากกว่าด้านอื่น ๆ

3. ความเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ รวมถึงความมีเหตุผลในการอ่าน ความสามารถในการให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ตลอดจนสามารถคาดการณ์กับผลที่ตามมา การเข้าใจความของคำจากเนื้อเรื่อง เข้าใจการจัดลำดับของเรื่องที่อ่าน ทราบถึงความคิดสำคัญและการจัดลำดับความคิด เข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ของข้อความที่อ่านโดยการได้ข้อสรุปหรือหลักเกณฑ์จากเรื่องที่อ่าน อย่างไรก็ดี การที่จะได้ความหมายที่แฝงจากเรื่องที่อ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายตามตัวอักษร หรือความหมายที่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนก่อน

4. ความซาบซึ้ง หมายถึง ความสามารถในการทราบถึงความตั้งใจหรือจุดมุ่งหมายของผู้เขียน การทราบถึงอารมณ์ หรือน้ำเสียงของเรื่อง ความสามารถในการเข้าใจกลไกทางวรรณคดี ที่ทำให้ผู้เขียนบรรลุถึงจุดมุ่งหมาย

ฮาร์โรลด์ เอส แมดเซน (Horold S. Madsen 1983 : 89-92) ได้เสนอแนะวิธีการประเมินความสามารถในการอ่านในด้านต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1. โครงสร้างประโยค โดยประเมินผลในระดับตีความประโยคหรือข้อความ (Paraphrase) ด้วยการกำหนดประโยคหรือวลีมาให้แล้วให้เลือกประโยคหรือวลีที่มีโครงสร้างแตกต่างจากประโยคที่กำหนดให้ แต่ยังคงรักษาเนื้อหาและความหมายเดิมไว้

2. ใจความสำคัญและรายละเอียดสำคัญ เช่น ให้เลือกชื่อเรื่องที่เหมาะสมกับข้อความที่อ่าน ในการประเมินผลระดับนี้ ผู้อ่านจะต้องวิเคราะห์ประโยคต่าง ๆ ที่อ่านมากกว่า 1 ประโยค จึงจะตั้งชื่อเรื่องได้

3. ใจความของเรื่องซึ่งปรากฏโดยนัย คือ ไม่ปรากฏโดยตรงในเนื้อเรื่องที่อ่าน แต่ผู้อ่านจะต้องตีความหมายได้ถูกต้องตามที่ผู้เขียนเขียนไว้

อาเธอร์ ฮิวจส์ (Arthur Hughes 1989 : 116-117) ได้แนะนำถึงสิ่งที่ควรจะทดสอบเกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน ดังนี้

1. ข้อมูลสำคัญในข้อความ
2. รายละเอียดสนับสนุนข้อมูลสำคัญ
3. ความสัมพันธ์ของข้อความโดยพิจารณาจากคำสรรพนามที่ใช้ในข้อความ
4. ความหมายของคำศัพท์โดยการเดาจากบริบท
5. การตีความของข้อความโดยเริ่มตั้งแต่ต้นเรื่อง การดำเนินเรื่อง จนกระทั่งสรุปเรื่องในตอนจบ

แมรี ฟินอคเชียโร และซิดนีย์ ซากะ (Mary Finocchiaro and Sydney Sako 1983 : 131-135) ได้เสนอแนะวิธีการประเมินความสามารถการอ่าน โดยใช้แบบสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบนั้นควรครอบคลุมสิ่งต่อไปนี้

1. คำศัพท์ โดยมุ่งให้สามารถเดาคำศัพท์โดยใช้ข้อความบริบทที่อยู่รอบ ๆ เพื่อให้ตีความหมายที่ถูกต้องเหมาะสมกับคำศัพท์นั้น ๆ
2. ใจความสำคัญของเนื้อหาที่อ่าน
3. รายละเอียดในเนื้อหาที่อ่าน
4. การตีความใจความที่ปรากฏโดยนัย
5. อารมณ์ ความรู้สึก และเจตนาอารมณ์ของผู้เขียน
6. ความสัมพันธ์ของข้อความหรือประโยคที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง
7. โครงสร้างของประโยคโดยการแปลความประโยค

ในทำนองเดียวกัน เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton 1979 : 103-125) ได้เสนอแนะแนวทางในการประเมินความสามารถในการอ่านไว้ว่าควรครอบคลุมสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. ความหมายของคำศัพท์ หรือกลุ่มคำที่ปรากฏในข้อความหรือปริบท
2. ความหมายของประโยคในโครงสร้างต่าง ๆ โดยกำหนดประโยคมาให้ 1 ประโยค แล้วให้เลือกประโยคเทียบเคียงที่มีความหมายตรงกับประโยคที่กำหนดให้มา
3. ใจความสำคัญหรือใจความหลักของเรื่องหรือข้อความที่อ่าน
4. รายละเอียดในเนื้อเรื่อง
5. ความสัมพันธ์ของใจความในเนื้อเรื่อง
6. การสรุปเรื่องและตีความใจความของเรื่องที่ไม่ปรากฏอยู่ในข้อความหรือปริบท

อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบัน แบบสอบวัดความสามารถในการอ่าน ที่นักวิจัยนิยมใช้กันมากคือแบบบันทึกสิ่งที่จำได้ (Recall Protocol) (Patricia Carell 1983 : 183-207; 1984a : 87-113; 1986 : 441-470) Ulla Connor 1984 : 239-256, J. Lee 1986 : 201-212, R.J. Lund 1991 : 196-204, Patricia Carell and Ulla Connor 1991 : 314-324) ซึ่งแบบบันทึกสิ่งที่จำได้นี้มีข้อดีคือ ในแบบบันทึกจะไม่มีส่วนใดที่เป็นข้อมูลจากเนื้อเรื่องมาซึ่งนักเรียนเหมือนแบบสอบอื่น ๆ สิ่งที่นักเรียน เขียนออกมาจึงแสดงถึงความสามารถในการอ่านหรือการฟังอย่างแท้จริง (Craig Deville and Micheline Chalhoub-Deville 1993:117) นอกจากนี้ข้อมูลจากแบบบันทึกสิ่งที่จำได้ยังแสดงถึงธรรมชาติของกระบวนการอ่านคือ การให้ความหมายข้อมูล (Encoding) การปรับโครงสร้างข้อมูล (Analysing) ของผู้อ่าน (Elizabeth B. Bernhardt 1991 : 28) แบบบันทึกสิ่งที่จำได้นี้ ใช้วัดได้ทั้งความสามารถในการอ่านและการฟัง โดยให้นักเรียนได้อ่านหรือฟังเนื้อเรื่องแล้วเขียนทุกสิ่งที่นักเรียนจำได้จากการอ่านหรือฟังเนื้อเรื่องนั้น การตรวจให้คะแนนแบบบันทึกสิ่งที่จำได้สามารถทำได้โดย วิเคราะห์เนื้อเรื่องที่ให้นักเรียนได้อ่านหรือฟังออกเป็นหน่วยความคิดย่อย ๆ (Idea Unit) แล้วตรวจสอบแบบบันทึกของนักเรียนว่ามีหน่วยความคิดตรงตามที่วิเคราะห์เอาไว้ที่หน่วยความคิด แล้วให้คะแนนตามจำนวนหน่วยความคิดในแบบบันทึก ที่ตรงกับที่ได้วิเคราะห์ไว้ (Craig Deville and

Micheline Chalhoub-Deville 1993 : 117-132, Patricia Carell and Ulla Connor 1991 : 318)

ความหมายของความสามารถในการเขียน

นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญหลายท่าน ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนไว้ต่าง ๆ กัน อาทิ เช่น

โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White 1980 : 16) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า คือ ความสามารถในการสร้างและเรียงลำดับประโยคให้เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และสมเหตุสมผลเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน ตลอดจนเหมาะสมกับผู้อ่าน เพื่อให้สื่อสารในสิ่งที่ต้องการได้

วิเวียน แซมเมล (Vivian Zamel, 1987 : 268) กล่าวถึง ความสามารถในการเขียนว่า คือความสามารถในการเปิดเผยความคิดของแต่ละคน และจากการเขียนนี้ ผู้เขียนก็จะได้เรียนรู้ความคิดของคนอีกด้วย

เฮนรี จี วิดโดว์สัน (Henry G. Widdowson, 1987 : iii) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า คือ ความสามารถในการใช้ภาษา (ไม่ใช่สิ่งที่ใช้แทนภาษา) ที่ต่างจากภาษาพูด โดยมีลักษณะค่อนข้างสงบ เป็นเชิงพรรณนามากกว่าเชิงจิตวิทยา และเน้นการวิเคราะห์มากกว่าการเดา

จากที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่าความสามารถในการเขียนคือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อถ่ายทอดความคิด โดยการสร้าง และเรียงลำดับประโยค อย่างถูกต้องหลักไวยากรณ์ สมเหตุสมผล เลือกใช้แบบการเขียนที่เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการเขียน และเหมาะสมกับผู้อ่าน ซึ่งผู้เขียนต้องนำสติปัญญา แหล่งข้อมูลทางด้านภาษา และประสบการณ์ มาใช้ในการพรรณนา และวิเคราะห์การเขียนของตน

องค์ประกอบของความสามารถในการเขียน

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญหลายท่าน ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนไว้ต่าง ๆ กัน อาทิ เช่น

เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris 1974 : 68-69) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่าจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ เนื้อหาสาระที่จะใช้ในการเขียน ตลอดจนความนึกคิดที่แสดงออกมา
2. รูปแบบ (Form) ได้แก่ การเรียบเรียง จัดลำดับเนื้อหาให้มีความต่อเนื่องกัน
3. ไวยากรณ์หรือหลักภาษา (Grammar) ได้แก่ ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มาเขียนประโยคที่ถูกต้องและสื่อความหมายได้
4. ลีลาภาษา (Style) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหารต่าง ๆ ในการเขียน เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของผู้เขียน ตลอดจนอารมณ์และอรรถรส (Tone and Flavor) ในข้อความที่เขียน
5. กลไกในการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษา เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดตัวอักษรที่ถูกต้อง และการเขียนขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่ ให้ถูกต้องตามแบบแผนของภาษานั้น ๆ

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton 1975 : 138-139) ได้แบ่งองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนไว้ 4 ประการ คือ

1. ทักษะทางไวยากรณ์ (Grammatical Skills) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
2. ทักษะทางลีลาภาษา (Stylistical Skills) ได้แก่ ความสามารถในการเลือกใช้ประโยคหลาย ๆ แบบ และใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องมีประสิทธิภาพ
3. ทักษะทางกลไก (Mechanical Skills) ได้แก่ ความสามารถในการใช้แบบแผนทางภาษาได้ถูกต้อง เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ

4. ทักษะทางการเลือกข้อความที่เหมาะสม (Judgement Skills) ได้แก่ความสามารถในการเขียนข้อความที่เหมาะสมตรงตามวัตถุประสงค์ โดยคำนึงถึงผู้อ่านเป็นสำคัญตลอดจนความสามารถที่จะเลือกสรร รวบรวม และจัดลำดับเรื่องราวให้มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน

คริสตีนา แบริทท์ พอลสตัน และแมรี นิวแมน บรูเดอร์ (Christina Bratt Paulston and Mary Newman Bruder 1976 : 205) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของความสามารถในการเขียนว่ามีอยู่ 3 ประการ คือ

1. รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง
2. กลไกในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน
3. การเรียบเรียงเนื้อหา

โทมัส อี โคคานิส และ จอห์น สกอลลี (Thomas E. Kokanis and John Scally อ้างถึงใน ปรีชา ธีระวงศ์ และคณะ 2525 : 6) กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนว่า ประกอบไปด้วย

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์
2. ความสามารถในการผูกประโยค
3. ความสามารถในการใช้คำที่แสดงความต่อเนื่องของความคิด (Transition Words)
4. ความสามารถในการเรียบเรียงประโยคให้เป็นความเรียงที่ดี ซึ่งต้องมีความรู้ในเรื่อง ประโยคใจความสำคัญ (Topic Sentence) แนวความคิดหลักของเรื่อง (Main Idea) ประโยคสนับสนุนใจความสำคัญ (Supporting Details)

โดยสรุปแล้ว องค์ประกอบของความสามารถในการเขียนประกอบด้วย

1. องค์ประกอบทางด้านภาษาศาสตร์ ซึ่งผู้เขียนต้องมีความสามารถในด้านกลไกในการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การสะกดตัวอักษรที่ถูกต้อง การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้อักษรตัวใหญ่ ให้ถูกต้องตามระเบียบวิธีการเขียนของแต่ละภาษา ไวยากรณ์หรือหลักภาษา (Grammar) ได้แก่ การเขียนประโยคให้ถูกต้องตามไวยากรณ์หรือหลักภาษานั้น
2. องค์ประกอบทางด้านลีลาภาษา ได้แก่ ความสามารถในการเลือกใช้ประโยค ถ้อยคำ สำนวนหลาย ๆ แบบ เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของผู้เขียน
3. องค์ประกอบในด้านเนื้อหา ได้แก่ สาระในการเขียนให้เหมาะสมตามวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการและเหมาะสมกับผู้อ่าน

การวัดและประเมินผลการเขียน

การที่จะเขียนให้ได้ดีนั้นผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในองค์ประกอบหลายอย่าง ซึ่งนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญในการเรียนการสอนภาษา ได้เสนอแนะไว้แตกต่างกันดังกล่าวมาแล้ว ในการวัดและประเมินผลทักษะการเขียน ซึ่งจำเป็นต้องครอบคลุมองค์ประกอบดังกล่าว นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญในการเรียนการสอนภาษา จึงให้ทรรศนะที่แตกต่างกันไป ดังมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris 1969 : 69-75) ได้เสนอว่า ในการสร้างข้อสอบวัดความสามารถในการเขียน ควรวัดองค์ประกอบหรือทักษะที่เป็นพื้นฐานสำคัญของการเขียนใน 3 ลักษณะดังนี้

1. วัดด้านไวยากรณ์และลีลาภาษา (Testing Formal Grammar and Style) ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนมีความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นแบบแผนของภาษาเขียนหรือไม่ ตัวอย่างเช่น เรื่องความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subjects and Verb Agreement) การใช้สรรพนาม (Use of Pronouns) การเปรียบเทียบคุณศัพท์ (Comparison of Adjectives) การสร้างรูปคำกริยาวิเศษณ์ (Formation of Adverbs) การสร้างรูปคำกริยาอปกติ (Formation of Irregular Verbs) ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในชีวิตจริง

2. วัดความสามารถในการเรียบเรียงข้อความ (Testing the Ability of Organize Materials) ได้แก่การวัดว่าผู้เรียนสามารถเรียบเรียงข้อความที่ตัดเป็นตอน ๆ เข้าเป็นประโยคหรือเข้าเป็นเรื่องราวหนึ่งย่อหน้าได้ถูกต้องตามลำดับเนื้อหาหรือไม่

3. วัดกลไกในการเขียน (Testing the Mechanics of Writing) ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนสามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นต้นตัวอักษรตัวใหญ่ (Punctuation and Capitalization) และการสะกดคำให้ถูกต้อง (Spelling) เป็นต้น

พล ไคเดอริช (Paul Diederich cited in William McColly 1970 : 148-156) ได้กำหนดองค์ประกอบในการตัดสินความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

1. ความคิดและจินตนาการ (Ideas) คือพิจารณาถึงความชัดเจน ความต่อเนื่อง และความสมเหตุสมผล
2. รูปแบบของเรียงความ (Form) พิจารณาถึงการเรียบเรียงเรื่อง และลำดับความคิด
3. อรรถรสในการเขียน (Flavor) พิจารณาลีลาการเขียนที่น่าสนใจ และเชื่อถือได้
4. กลไกในการเขียน (Mechanics) พิจารณาการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและไวยากรณ์
5. การใช้คำ (Wording) พิจารณาการเลือกใช้คำ และการเรียบเรียงคำ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แมรี ฟินอคเชียโร และไมเคิล โบโนโม (Mary Finocchiaro and Michael Bonomo 1973 : 208) ได้จำแนกแบบสอบวัดทักษะการเขียนออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. แบบสอบชนิดให้ตอบสั้น (Short Answer Tests) เช่น แบบสอบชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) เติมคำ (Completion) การแทนค่าที่ให้มาลงในประโยค (Substitution) หรือการเปลี่ยนประโยคจากโครงสร้างหนึ่งไปยังอีกโครงสร้างหนึ่ง (Transformation) แบบสอบเหล่านี้มีข้อดี คือ ตรวจให้คะแนนได้ง่ายและรวดเร็ว และมีข้อจำกัดสำหรับแบบสอบประเภทนี้คือต้องไม่ถามในขอบข่ายความรู้ที่กว้างเกินไป

2. แบบสอบเรียงความ (Essay Tests) หรือแบบสอบอัตนัย เป็นแบบสอบที่นักเรียนต้องมีความสามารถในการใช้โครงสร้างประโยคหลายรูปแบบ รู้คำศัพท์จำนวนมาก และมีความสามารถที่จะแสดงความคิดออกมาอย่างมีเหตุผล แจ่มชัด และกระชับ ดังนั้นจึงไม่ควรใช้แบบสอบอัตนัยนี้กับผู้เริ่มเรียนภาษา ด้วยแบบสอบประเภทนี้จะเป็นประโยชน์เหมาะสมกับนักเรียนในระดับสูงขึ้นไปมากกว่า

ดี เอ วิลคินส์ (D. A. Wilkins อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร 2528 : 409-410) ได้เสนอเกณฑ์การประเมินผลทักษะการเขียนตามความสามารถของผู้ใช้ภาษา ซึ่งมีทั้งหมด 7 ระดับ จากระดับเริ่มเรียน คือ ระดับที่ 1 ถึงระดับที่ 7 ดังนี้

ระดับที่ 1 สามารถคัดลอกภาษาอังกฤษตามตัวอย่างที่ให้ไว้

ระดับที่ 2 สามารถเขียนตามคำบอกที่ซ้ำ ๆ ได้ แต่ยังมีที่ผิดพลาดแก้ไข และพอที่จะเปลี่ยนคำบางคำในประโยคที่ให้ เช่น เปลี่ยนจาก She wrote with a pen. เป็น She wrote with a pencil. หรือ She is writing with a pen. ได้

ระดับที่ 3 สามารถเขียนประโยคเดี่ยว ๆ หรือ ข้อความที่ท่องจำมาได้ แต่ยังมีที่ผิดไวยากรณ์ ตัวสะกด และเครื่องหมายวรรคตอนอยู่ มีความสามารถเขียนข้อความต่อเนื่องกันน้อยมาก ซึ่งพอที่จะเขียนเปลี่ยนแปลงเนื้อความที่ให้ไว้บ้างในด้านเนื้อหาเท่านั้น ยังเปลี่ยนแปลงด้านลีลาภาษา (Style) ของการเขียนไม่ได้ และจำเป็นต้องใช้พจนานุกรมช่วยอยู่มาก

ระดับที่ 4 ความสามารถเขียนเนื้อความต่อเนื่องภายใต้หัวข้อที่คุ้นเคยได้ และเขียนรายงานเหตุการณ์ ให้ข่าวสารที่เป็นจริงได้ แต่ยังมีการใช้รูปประโยคที่ผิดอยู่ ความสามารถในการเขียนพลิกแพลงวิธีการต่าง ๆ ยังมีน้อยมาก และยังคงต้องใช้พจนานุกรมช่วยอยู่มาก

ระดับที่ 5 สามารถเขียนเนื้อความต่าง ๆ เช่น บรรยาย พรรณาจากเรื่องหนึ่งไปอีกเรื่องหนึ่งได้ แต่ยังมีอิทธิพลของการเขียนแบบภาษาไทยหลงเหลืออยู่ และยังไม่คล่องเท่าการเขียนภาษาไทย เพราะยังคิดรูปแบบการเขียนของภาษาไทยอยู่ สามารถเขียนวิธีต่าง ๆ ตามความต้องการได้ มีการใช้พจนานุกรมไม่มากนัก และมีการเขียนที่ช้ากว่าเจ้าของภาษา

ระดับที่ 6 สามารถเขียนเนื้อความได้ทุกแบบ และเขียนทุกวิธีได้โดยไม่ผิดไวยากรณ์ ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนเลย มีการใช้รูปประโยคและคำศัพท์แบบต่าง ๆ เพื่อการเขียน และไม่จำเป็นต้องใช้พจนานุกรม การเขียนนั้นจะแตกต่างจากเจ้าของภาษาในเรื่องของการใช้ศัพท์บางคำที่ผิดลีลาภาษาและยังเขียนได้ช้ากว่าเจ้าของภาษาเล็กน้อย

ระดับที่ 7 มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับเดียวกับเจ้าของภาษา คือจะถูกจำกัดเฉพาะความรู้และเข้าใจปัญหาเท่านั้น ระดับนี้เป็นระดับความสามารถของ ผู้ที่เคยทำงานในสภาวะที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษอยู่เป็นประจำ

ซี อาร์ คูเปอร์ (C.R. Cooper 1977 : 56-70) ได้เสนอวิธีการตรวจเรียงความไว้ 3 วิธีที่น่าสนใจคือ

1. การตรวจโดยใช้ความประทับใจที่มีต่อการเรียงความเรื่องนั้น (General Impression Marking) เป็นวิธีประเมินที่ง่ายที่สุด การตรวจแบบนี้ไม่ต้องการรายละเอียดของลักษณะต่าง ๆ ของเรียงความ และไม่ต้อมนำคะแนนในแต่ละลักษณะมารวมกัน ผู้ตรวจให้คะแนนได้ง่าย โดยตัดสินว่าเรียงความนั้นควรอยู่ในลำดับใด เมื่อเทียบกับเรียงความของนักเรียนทั้งหมด วิธีการนี้ได้รับการพัฒนาโดยหน่วยบริการการทดสอบทางการศึกษา (Education Testing Service) ประเทศอังกฤษและคณะกรรมการสอบเข้าวิทยาลัย (College Entrance Examination Board) เพื่อใช้ในการตรวจให้คะแนนในการทดสอบการเขียนเรียงความอังกฤษ (The English Composition Test) และการทดสอบเพื่อจัดชั้นเรียนขั้นสูง (Advanced Placement Test in English)

ผู้ตรวจโดยวิธีนี้ต้องฝึกฝนตนเองให้ดีเสียก่อน ด้วยการอ่านและอภิปรายผลงานเขียนจำนวนมาก ๆ จนกระทั่งสามารถให้คะแนนด้วยวิธีนี้ได้ค่อนข้างน่าเชื่อถือ

2. การตรวจโดยใช้เรื่องความที่คัดเลือกเป็นเกณฑ์ (Essay Scale)

การตรวจด้วยวิธีนี้ ผู้ตรวจเลือกเรื่องความของนักเรียนจากหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้ไว้ชุดหนึ่ง แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจให้คะแนน หรือผู้ตรวจอาจเป็นผู้ให้คะแนนเอง โดยให้คะแนนลดหลั่นกันไปตามคุณภาพของเรื่องความแต่ละฉบับ ผู้ตรวจจะให้คะแนนของเรื่องความชุดนี้เป็นเกณฑ์ในการนำเรื่องความฉบับอื่นมาเทียบ

เกณฑ์การให้คะแนนที่ตรวจโดยวิธีนี้ ที่ใช้กันทั่วไปมีหลายแบบ แต่แบบที่นิยมกันคือ เกณฑ์การให้คะแนนของสมาคมครูภาษาอังกฤษแห่งแคลิฟอร์เนีย (อ้างถึงใน C. R. Cooper 1977 : 56-70) ซึ่งพัฒนามาจากการวิเคราะห์และการคัดเลือกเรื่องความจากเรื่องความทั้งหมด 561 ฉบับของนักเรียนเกรด 12 ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ที่เขียนจากหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้ เช่น Juvenile Delinquency, Outdoor Life, Pournal Life เป็นต้น นำมาวิเคราะห์หาองค์ประกอบในการเขียนเรื่องความในแต่ละหัวข้อเรื่อง เพื่อใช้เป็นแบบในการตรวจ ผู้ตรวจจะเขียนเครื่องหมาย / ตรงเนื้อหาที่ตรงกับแบบที่ใช้ตรวจ และบันทึกข้อความวิจารณ์สั้น ๆ ไว้ที่มุมกระดาษ

เกณฑ์การให้คะแนนเรื่องความที่ตรวจด้วยวิธีนี้ อีกแบบหนึ่งคือเกณฑ์การประเมินผลเรื่องความของสมาคมลอนดอน (อ้างถึงใน C. R. Cooper 1977 : 56-70) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

ก. การรับรู้ (Realization) หมายถึง ลักษณะที่ปรากฏออกมาจากงานเขียนที่สะท้อนให้เห็นถึงประสบการณ์ของผู้เขียนโดยตรง ซึ่งได้แก่ ความจริงใจ ความเป็นธรรมชาติ และความมีชีวิตชีวา

ข. ความเข้าใจ (Comprehension) หมายถึง ลักษณะที่งานเขียนนั้น แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจผู้อ่านของผู้เขียนและการที่ผู้เขียนสามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจ และมีปฏิกิริยาสนองตอบต่อผู้เขียนอย่างสอดคล้องกันได้

ค. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization) หมายถึง ลักษณะของงานเขียนที่มีรูปร่าง หรือมีความผูกพันรูปเรื่อง (Cohesion) เป็นเรื่องเป็นราวได้อย่างมีเหตุผล

ง. ความหนาแน่นของข้อมูล (Density of Information) หมายถึง จำนวนรายละเอียดที่มีความเป็นเอกภาพของข้อมูลทั้งหลายที่นำมาเขียน

จ. การควบคุมภาษาเขียน (Control of Written Language) หมายถึงการควบคุมรูปแบบที่ซับซ้อนของโครงสร้างประโยค และการใช้ศิลปะของการเขียน

3. การตรวจโดยใช้การวิเคราะห์เรื่องความเรียงนั้นตามเกณฑ์ (Analytic Scale) เป็นเครื่องมือประเมินผลการเขียนแบบรวมที่ระบุลักษณะสำคัญของการเขียนไว้โดยเฉพาะ แต่ละลักษณะจะมีรายละเอียดบ่งบอกไว้อย่างชัดเจน โดยจัดอันดับลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ไว้ 3 กลุ่ม คือ สูง (High) กลาง (Middle) และต่ำ (Low) ผู้ประเมินจะนำเรื่องความเรียงของนักเรียนไปเทียบเคียงกับลักษณะต่าง ๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ดังนี้

ลักษณะเด่นทั่ว ๆ ไป (General Merit)	ต่ำ	กลาง	สูง
ความคิด (Idea)	2	4	6 8 10
การเรียบเรียงข้อความ (Organization)	2	4	6 8 10
การใช้คำ (Wording)	1	2	3 4 5
อรรถรส (Flavour)	1	2	3 4 5

กลไกทางภาษา (Mechanics)	ต่ำ	กลาง	สูง
การใช้ภาษา (Usage)	1	2	3 4 5
เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation)	1	2	3 4 5
การสะกดคำ (Spelling)	1	2	3 4 5
ลายมือ (Handwriting)	1	2	3 4 5

ในแต่ละลักษณะของเกณฑ์ สูง กลาง ต่ำ จะมีรายละเอียดอธิบายเช่น การเรียบเรียงข้อความที่อยู่ในเกณฑ์สูง คือมีจุดเริ่มต้นดี ข้อเขียนดำเนินไปเรื่อย ๆ จนถึงจุดหมายแล้วจึงจบ การเขียนเป็นไปอย่างมีแบบแผน จึงทำให้ผู้อ่านติดตามได้ ไม่ต้องสงสัยว่าถึงตรงไหนแล้ว และต่อไปจะเป็นอะไร บางครั้งอาจจะมีการผันแปรตอนใดกลับ ซึ่งทำให้

ข้อเขียนออกมาในแนวที่ผู้อ่านไม่ได้คาดไว้แต่ก็สมเหตุผล ผู้เขียนเขียนประเด็นสำคัญยาว และ
เน้นหนักมากที่สุด ส่วนอื่น ๆ ก็เขียนมากน้อยตามสัดส่วนของความสำคัญ

การเรียบเรียงข้อความที่อยู่ในเกณฑ์กลาง คือมีการเรียบเรียงเป็นไปตามมาตรฐาน
และแบบแผนที่กำหนดไว้ มีย่อหน้า 1 ย่อหน้า ประเด็นหลักแต่ละประเด็นเขียนไว้ในแต่ละย่อ
หน้าและมีย่อหน้าสรุปอีก 1 ย่อหน้า ผู้เขียนให้ความสำคัญต่อรายละเอียดปลีกย่อยมากกว่าประ
เด็นหลัก ๆ นอกจากนั้นยังมีส่วนอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับที่น่าจะตัดทิ้งไปได้

การเรียบเรียงข้อความที่อยู่ในเกณฑ์ต่ำ คือมีข้อเขียนที่ขึ้นต้นและจบโดยไม่มีปีไม่มีชื่อย่อ
ไม่ได้แยกประเด็นสำคัญต่าง ๆ ออกจากกัน แต่กลับมาละปนกันราวกับว่านักเรียนไม่ได้ใช้
ความคิดเลขว่าตนตั้งใจจะกล่าวถึงอะไร ก่อนที่จะลงมือเขียนข้อเขียนเริ่มต้นทางหนึ่ง ดำเนิน
ไปอีกทางหนึ่ง แล้วก็หันเหไปอีกทางหนึ่ง จนผู้อ่านจับต้นชนปลายไม่ถูก

เฮช แอล จาคอบส์ (H.L. Jacobs 1981 : 89-105) ได้เสนอแนะการตรวจ
เรียงความอีกวิธีหนึ่ง โดยใช้เกณฑ์การประเมินที่เรียกว่า ESL Composition Profile
ซึ่งเป็นวิธีการตรวจเรียงความที่ละเอียดมากไว้ในหนังสือ Testing ESL Composition
ซึ่งผู้ตรวจต้องตัดสินเรียงความทั้งเรื่องว่า ผู้เขียนได้สื่อความคิดและความหมายในขบวนการ
สื่อสารไปยังผู้อ่านตามที่มุ่งหวังได้หรือไม่ ถ้าได้ แสดงว่าผู้เขียนได้มีการรวบรวมข้อมูล เรียบ
เรียงเรื่องราว โดยการทำให้ส่วนประกอบทางภาษาหลาย ๆ ส่วนสอดคล้องกัน จาคอบส์
ชี้ให้เห็นว่า มีสาเหตุบางประการที่ผู้ตรวจไม่เชื่อมั่นในการตัดสินคุณภาพการประเมินผลการ
เขียนของตน และการตรวจที่ไม่คงที่ เช่น ผู้ตรวจแต่ละคนอาจจะมีเกณฑ์ในการประเมินผลที่
แตกต่างกัน โดยที่ผู้ตรวจคนหนึ่งอาจเข้มงวดในการให้คะแนน ในขณะที่อีกคนหนึ่งให้คะแนน
ง่ายหรือแม้แต่การนำเกณฑ์การตรวจมาใช้ก็อาจจะแตกต่างกัน นอกจากนี้ ผู้ตรวจบางคน
อาจจะลำเอียงโดยไม่รู้ตัว ด้วยการคาดหวังความสามารถของผู้เขียนไว้ก่อน หรืออาจจะให้คะ
แนนจากส่วนประกอบบางประการที่ปรากฏให้เห็นเท่านั้น เช่น ลายมือ คำที่สะกดผิด หรือกลไก
ทางภาษา หรือความผิดพลาดไวยากรณ์อื่น ๆ ที่ไม่ใช่เกณฑ์ในการสื่อสาร ซึ่งผู้ตรวจเห็นว่า
เพียงพอแล้วที่จะให้คะแนน ถึงแม้ว่าจะไม่สมบูรณ์นักก็ตาม อีกทั้งผู้ตรวจแต่ละคนอาจจะมีจุดเน้น
ในการประเมินเรียงความแตกต่างกัน เช่น บางคนอาจจะเน้นความคิดของผู้เขียนเป็นสำคัญ หรือ

บางคนอาจจะพิจารณาเพียงแค่การเรียบเรียงเรื่องราวและการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นต้น ด้วยเหตุดังกล่าว จากอบส์ จึงเห็นว่า การตรวจแบบ ESL Composition Profile เท่านั้นที่สามารถควบคุมสาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้ได้ โดยพิจารณาลักษณะรวม ๆ ของการเขียนนั้น ๆ

ซึ่งวิธีการใช้ ESL Composition Profile ในการประเมินผลเรื่องความมีเกณฑ์การให้คะแนนออกเป็น 5 ส่วน ที่มองภาพรวม ๆ สำคัญ ๆ ดังนี้

1. เนื้อหา (Content)	30 คะแนน
2. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization)	20 คะแนน
3. ศัพท์ (Vocabulary)	20 คะแนน
4. การใช้ภาษา (Language Use)	25 คะแนน
5. กลไกทางภาษา (Mechanics)	5 คะแนน

แต่ละส่วนมี 4 ระดับคือ

1. ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent)
2. ปานกลางถึงดี (Average to Good)
3. อ่อนถึงใช้ได้ (Poor to Fair)
4. อ่อนมาก (Very Poor)

ตัวอย่างเช่น ในส่วนของเนื้อหาที่แบ่งออกเป็น 4 ระดับคือ

ระดับดีมากถึงดีเยี่ยม	ได้คะแนนอยู่ในช่วง 27-30 คะแนน
ระดับปานกลางถึงดี	ได้คะแนนอยู่ในช่วง 22-26 คะแนน
ระดับอ่อนถึงใช้ได้	ได้คะแนนอยู่ในช่วง 17-21 คะแนน
ระดับอ่อนมาก	ได้คะแนนอยู่ในช่วง 13-16 คะแนน

ฮาร์โรลด์ แมดเซน (Harold Madsen 1983 : 101-122) ได้กล่าวถึงแบบสอบการเขียนว่ามีความหลากหลายเนื่องมาจากมีองค์ประกอบ (Factors) ที่สามารถประเมินได้มากมายหลายเรื่อง กล่าวคือ กลไกการเขียน (Mechanics) ซึ่งหมายถึงการสะกดคำและเครื่องหมายวรรคตอน คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความเหมาะสมของเนื้อหา การเลือกใช้คำ ศิลปะ

การเขียนประเภทต่าง ๆ เช่น การจัดลำดับเรื่อง การใช้เครื่องผูกพัน รูปเรื่อง (Cohesion) ความเป็นเอกภาพ (Unity) ความเหมาะสมต่อผู้ฟังหรือผู้อ่าน หัวเรื่องและโอกาส ตลอดจน เรื่องของเหตุผล (Logic) และลีลาการเขียน (Style)

นอกจากนี้ แมดเซน ยังได้เสนอวิธีการตรวจให้คะแนนการเขียนในขั้นต่าง ๆ ตั้งแต่ ขั้นก่อนการเขียน (Pre-Writing) จนถึงขั้นการเขียนอิสระ (Free Writing) ซึ่งพอสรุป ได้ดังนี้

1. วิธีประเมินขั้นก่อนการเขียน (Pre-Writing) เช่น การคัดลอก (Copying) การฝึกขั้นนี้จะช่วยให้ผู้เรียนทราบถึงประพจน์ (Discourse) ที่ขยายขาขึ้นและทราบถึง เรื่องของกลไกในการเขียน โดยให้ผู้เขียนคัดลอกข้อความจากตารางเทียบแทนต่าง ๆ เป็นต้น การตรวจให้คะแนนนั้น มีวิธีการเช่นเดียวกับในเรื่องของการเขียนตามคำ บอกรซึ่งจะกล่าวในรายละเอียดต่อไป กล่าวคือ สามารถให้คะแนน โดยวิธีการหัก 1 คะแนนต่อ ที่ผิด (Error) 1 แห่ง จาก 100 คะแนน

2. วิธีประเมินการเขียนขั้นเริ่มต้น (Beginning Writing) เช่น การเขียน ตามคำบอก (Dictation) เป็นแบบสอบที่ใช้ได้ง่ายมาก และสามารถให้ข้อมูลในเรื่อง ของความสามารถทางภาษาของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ถ้าผู้สอนเตรียมใช้และตรวจให้คะ นานอย่างถูกต้อง

การตรวจให้คะแนนการเขียนตามคำบอก แมดเซน แนะนำว่าวิธีที่ดีที่สุดในการตรวจ ให้อะแนนก็คือ หัก 1 คะแนนต่อที่ผิด (Error) 1 แห่ง แม้จะดูเหมือนว่าเป็นการยุติธรรมกว่า ที่จะหักคะแนนการเขียนผิดอย่างร้ายแรง (Serious Errors) มากกว่าการเขียนที่ผิด เพียงเล็กน้อย แต่จากประสบการณ์ในทางปฏิบัติแล้ว พบว่า การหักคะแนนการเขียนผิดอย่าง ร้ายแรงมากกว่าการเขียนที่ผิดเพียงเล็กน้อย เสียเวลามาก ไม่ค่อยได้ผลดังที่ต้องการ และ เชื่อถือไม่ได้ การใช้วิธีหัก 1 คะแนนต่อที่ผิด 1 แห่งนี้เป็นการให้คะแนนที่ เก่งตรง รวดเร็ว และเชื่อถือได้ ซึ่งการเขียนผิดในที่นี้หมายถึง การละไว้ไม่เขียน หรือการเขียนเติมคำเกิน การเขียนลำดับคำกลับกัน ข้อผิดพลาดในไวยากรณ์ เป็นต้น (โดยมีข้อยกเว้นคือ จะหักคะแนน 1 คะแนน เมื่อเขียนคำหนึ่ง ๆ ผิดเพียงครั้งเดียวหากเขียนคำนั้นผิดซ้ำอีก ก็ไม่ต้องหักคะแนนซ้ำ)

วิธีง่าย ๆ ในการจัดคะแนนสำหรับการเขียนตามคำบอกนั้น มักจะใช้วิธีกำหนดจำนวนคะแนนที่แน่นอน โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงจำนวนคำในข้อความ ถ้าข้อสอบเขียนตามคำบอกไม่ได้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของข้อสอบทั้งฉบับ ก็สามารถกำหนดให้คะแนนเต็มเป็น 100 คะแนน แล้วลองรวมจำนวนคำที่เขียนผิด หากไม่มีผู้เขียนคนใดเขียนผิดถึง 100 คำแห่ง ผู้สอนก็สามารถหักจำนวนที่ผิดจาก 100 คะแนนได้ ถ้ามีผู้เขียนบางคนเขียนผิดเกินกว่า 100 คำแห่ง ผู้สอนก็สามารถหารครึ่งของจำนวนที่ผิดของทุก ๆ คนเสียก่อนแล้วจึงค่อยหักคะแนนที่หารมาได้ ออกจากคะแนนเต็ม 100 ของผู้เขียน

แมดเซนได้เสนอว่า ข้อความที่จะนำมาทดสอบการเขียนตามคำบอกนั้น ควรจะมีความยาวประมาณ 75-100 คำ

3. วิธีประเมินการเขียนอิสระ (Free Writing) ในการตรวจเรียงความนั้น การที่ผู้สอนกำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ของการเขียนในการตรวจนั้น ก่อให้เกิดผลดีหลายประการ เช่น การประเมินเพียงองค์ประกอบบางอย่างจะช่วยให้ผู้ตรวจนั้นให้คะแนนงานเขียนได้อย่างแม่นยำ (Accurately) และสม่ำเสมอ (Consistently) และยิ่งช่วยให้การตรวจให้คะแนนงานเขียนรวดเร็วขึ้นอีกด้วย

แมดเซนได้สรุปวิธีการตรวจให้คะแนนงานเขียนแบบอิสระ ออกเป็น 2 ประเภท คือ วิธีการวิเคราะห์ (Analytical Method) และวิธีการใช้ความรู้สึกประเมินงานเขียนทั้งเรื่อง (Holistic Method)

3.1 วิธีการวิเคราะห์ (Analytical Method) เป็นวิธีที่มุ่งแยกประเมินองค์ประกอบต่าง ๆ ของงานเขียน ซึ่งมีแนวปฏิบัติได้หลายอย่าง ตัวอย่างเช่น วิธีการหักคะแนน (Points-Off Method) เริ่มด้วยให้ผู้เรียนมีอยู่ 100 คะแนน หรือเกรด A แล้วต้องเสียคะแนนหรือลดระดับเกรดลงตามข้อบกพร่องของงานเขียน สิ่ง que ผู้สอนจะพิจารณาในการตรวจให้คะแนน คือองค์ประกอบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

กลไกการเขียน (Mechanics) ซึ่งรวมถึงเรื่องการขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่ และเครื่องหมายวรรคตอน โดยเฉพาะเครื่องหมายวรรคตอนท้ายประโยค

การสะกดคำ (Spelling) ในเรื่องนี้จะไม่หักคะแนนซ้ำคำที่เขียนผิดซ้ำอีก

ไวยากรณ์ (Grammar) จะรวมเรื่องพื้นฐานทั้งหลายที่ได้สอนไป
แล้ว เช่น ความหมายของประโยค กาลของกริยา และการเรียงลำดับคำ

การจัดลำดับเรื่อง (Organization) เรื่องนี้นับเป็นองค์ประ
กอบสำคัญของงานเขียน

การเลือกใช้คำศัพท์ (Vocabulary Choice)

นอกจากนี้ ผู้สอนอาจใช้ระบบการหักคะแนนดังต่อไปนี้ คือกำหนดว่า

ข้อผิดพลาด 1-2 ตำแหน่ง : หัก 1 หน่วย (เช่น A เป็น A⁻ /
100 คะแนน เป็น 95 คะแนน)

ข้อผิดพลาด 3-5 ตำแหน่ง : หัก 2 หน่วย

ข้อผิดพลาด มากกว่า 5 ตำแหน่ง : หัก 3 หน่วย

ผู้สอนอาจให้น้ำหนักของข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์มากเป็น 2 เท่าหรือ 3 เท่า
ของข้อผิดพลาดด้านกลไกการเขียน และสำหรับองค์ประกอบสำคัญ ๆ เช่น การเรียบเรียง
ข้อความอาจมีน้ำหนักเป็น 2 เท่าของข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์

แนววิเคราะห์อีกแบบหนึ่งนั้น ตรงกันข้ามกับการหักคะแนนที่กล่าวมาข้างต้น
คือ เราจะให้คะแนนสำหรับงานเขียนในแต่ละองค์ประกอบไว้ ดังอย่างเช่น

กลไกการเขียน.....20%

การเลือกใช้คำศัพท์.....20%

ไวยากรณ์และการใช้ภาษา.....30%

การจัดลำดับเรื่อง.....30%

3.2 วิธีการใช้ความรู้สึกประเมินงานเขียนทั้งเรื่อง (Holistic Method)

วิธีนี้ผู้สอนจะเน้นความสำคัญของการสื่อความหมาย (Communication) โดยจะพิจารณาว่า
เรื่องความทั้งเรื่องนั้นสื่อความหมายได้ดีเพียงใด ข้อผิดพลาดด้านกลไกที่เป็นจุดย่อย ๆ และ
รบกวนการสื่อสารเพียงเล็กน้อยก็จะถูกหักคะแนนน้อยมาก โดยจะไม่นับตำแหน่งที่ผิดเพียงแต่ลด
เกรดจาก A เหลือเป็น A⁻ ในการใช้ความรู้สึกในการประเมินงานเขียนแบบนี้จะมีการเปรียบเทียบ
เทียบงานเขียนชิ้นหนึ่งกับงานเขียนชิ้นอื่น ๆ ด้วย การให้คะแนนด้วยวิธีนี้อาจทำให้ผู้ตรวจไม่มี

ความมั่นใจในการตรวจเท่ากับการให้คะแนนข้อสอบการสะกดคำหรือข้อสอบไวยากรณ์ ซึ่งมี
ความเป็นปรนัยมากกว่า อย่างไรก็ตาม วิธีการตรวจแบบนี้ก็เป็นวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งสำหรับการประ
เมินการเขียนเพื่อการสื่อสารที่ซับซ้อน

ความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน

ทั้งการอ่านและการเขียน ต่างก็เป็นกระบวนการทางความคิดที่สัมพันธ์กับความรู้
ทางภาษา โดยทั้งผู้อ่านและผู้เขียนต่างก็ต้องใช้ประสบการณ์ ความคิดของตัวเอง มาผนวก
กับความรู้ในการใช้ภาษา การเรียบเรียงถ้อยคำ เพื่อถอดความภาษาเขียน หรือถ่ายทอดออก
เป็นภาษาเขียนจึงสามารถกล่าวได้ว่า ทักษะทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ดังที่นักวิชา
การหลายท่านได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของทักษะทั้งสอง ดังนี้

วิลเลียม ดี เพจ (William D. Page 1974 : 170-183) กล่าวว่า "กระบวนการ
การต่าง ๆ ของทักษะทั้งสองนั้นเป็นกระบวนการเดียวกัน แต่ต่างกันที่จุดประสงค์ กล่าวคือ ผู้
เขียนมีความรู้จึงต้องการสื่อความรู้นั้นให้แก่ผู้อ่าน จึงมีกระบวนการเขียนเกิดขึ้น เพื่อ
เสนอความรู้อย่างมีความหมายแก่ผู้อ่าน ส่วนผู้อ่านได้รับงานเขียนนั้น แล้วอ่านทำความเข้าใจ
งานเขียนนั้น เพื่อจะได้ทราบถึงจุดประสงค์และความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะนำเสนอแก่ผู้อ่าน
และเมื่ออ่านเข้าใจแล้ว ผู้อ่านจะได้รับความรู้เพิ่มพูนขึ้น"

โดโรธี เฮนนิ่งส์ (Dorothy Hennings 1982:8) กล่าวว่า "ในการเรียนรู้เพื่อ
เรียบเรียงเนื้อความเป็นงานเขียน ผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงวิธีการที่ผู้เขียนถ่ายทอด
ทอดความคิดที่ซับซ้อนออกมาเป็นภาษาเขียน ในขณะที่เดียวกัน ผู้เขียนก็จะสะสมความรู้ และประ
สพการณ์ที่ได้เพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อความในแบบเดียวกัน เมื่อได้อ่านในครั้งต่อไป"

จูดิธ แลงเกอร์ (Judith Langer 1982 : 336-341) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์
ระหว่างการอ่าน การคิด และการเขียนว่า หลังจากการอ่านผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจและคิด
ต่อเนื่องในการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นต่อสิ่งที่ได้อ่าน ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนมีแตกต่างกันไป
ถ้าให้ผู้เรียนได้ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาเป็นภาษาเขียน นอกจากจะได้พัฒนาทักษะ

การคิด การอ่านแล้ว ยังได้พัฒนาทักษะการเขียนควบคู่กันไปด้วย

โรเบิร์ต เทียร์นีย์ และ เดวิด เพียร์สัน (Robert Tierny and David Pearson 1983 : 568-580) กล่าวถึงทักษะทั้งสองนี้ว่า การอ่านก็เป็นการเรียงความเหมือนกับการเขียน โดยประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอนเช่นเดียวกัน คือ การวางแผน (Planning) การร่าง (Drafting) การวางแนว (Aligning) การแก้ไข (Revising) และการตรวจสอบ (Monitoring)

สตีเฟน ดี แครเชน (Stephen D. Krashen 1984:35) กล่าวว่า "ความสามารถในการเขียนของผู้เรียนภาษาที่ 2 นั้น เกิดจากการที่ผู้เรียนมีแรงจูงใจ ในการอ่านสิ่งที่สนใจ หรือให้ความเพลิดเพลิน เป็นจำนวนมาก ๆ"

รูปแบบของเนื้อเรื่อง

ในเรื่องรูปแบบของเนื้อเรื่องที่ใช้ในการอ่านหรือการเขียนนั้น ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้จำแนกไว้ต่าง ๆ กัน อาทิเช่น

เจมส์ เอ ดับเบิลยู เฮฟเฟอร์แนน และ จอห์น อี ลินคอล์น (James A.W. Heffernan and John E. Lincoln 1982:52-73) ได้แบ่งรูปแบบของเนื้อเรื่องออกเป็น 4 แบบใหญ่ ๆ คือ

1. เนื้อเรื่องแบบบรรยาย (Descriptive) เป็นเนื้อเรื่องที่บรรยายลักษณะของคนหรือสิ่งต่าง ๆ ที่ผู้เขียนสามารถบรรยายได้โดยอาศัยประสาทสัมผัสทั้งห้าคือ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ที่มีต่อสิ่งนั้น มาช่วยบรรยายเพื่อให้เกิดภาพของสิ่งนั้นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น
2. เนื้อเรื่องแบบเล่าเรื่อง (Narrative) เป็นเนื้อเรื่องที่เล่าถึงเรื่องที่ได้เกิดขึ้นแล้ว ในอดีตซึ่งตามปกติจะมีการใช้เวลามาเป็นตัวดำเนินเรื่อง ผู้เขียนสามารถเล่าถึงเหตุการณ์หนึ่งว่าเกิดหลังจากอีกเหตุการณ์หนึ่งในลักษณะใดและเกิดขึ้นได้อย่างไร

3. เนื้อเรื่องแบบอธิบาย (Expository) เป็นเนื้อเรื่องที่อธิบายหรือทำความเข้าใจความกระจ่างในประเด็นใดประเด็นหนึ่งให้เกิดขึ้น เช่นการอธิบายถึงสาเหตุของความขัดแย้งทางความคิดของผู้ใหญ่และวัยรุ่น ซึ่งผู้บรรยายอาจใช้เทคนิคการอธิบายได้หลายรูปแบบ ดังนี้

- ก. ใช้ตัวอย่าง (Sample)
- ข. ใช้การเปรียบเทียบ (Comparison)
- ค. ใช้การนิยาม (Definition)
- ง. ใช้การแบ่งประเภท (Classification)
- จ. ใช้กระบวนการ ขั้นตอน (Process)
- ฉ. ใช้เหตุและผล (Cause and Effect ; Reason)

4. เนื้อเรื่องแบบโน้มน้าว (Persuasive) เป็นเนื้อเรื่องที่เขียนโน้มน้าวให้ผู้อ่านคล้อยตามความคิดหรือความเชื่อของผู้เขียนด้วยการหาเหตุผลต่าง ๆ มาสนับสนุนความคิดหรือความเชื่อนั้น ๆ

ดอริส เพรเตอร์ และ วิลเลียม พาเดีย (Doris Prator and William Padia 1983:127-134) ได้แบ่งรูปแบบของการเขียนออกเป็น 3 รูปแบบคือ

1. การเขียนแบบแสดงความคิดเห็น (Expressive Writing) จุดเน้นอยู่ที่ผู้เขียน โดยต้องการแสดงความรู้สึก ทศนคติ และความเข้าใจของผู้เขียน
2. การเขียนแบบอธิบาย (Explanatory Writing) เป็นการเขียนเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ โดยไม่ใช่ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เขียน
3. การเขียนแบบโน้มน้าว (Persuasive Writing) ในการเขียนแบบนี้ผู้เขียนจะเลือกเข้ากับฝ่ายหนึ่ง และพยายามให้เหตุผลสนับสนุนฝ่ายนั้น โดยต้องการให้ผู้อ่านเชื่อตาม

จอร์จ เอ็ม รุคส์ (George M. Rooks 1988:39,54,72,89,108-109)

ได้จำแนกรูปแบบของเนื้อเรื่องในการเขียนออกเป็น 5 รูปแบบคือ

1. เนื้อเรื่องแบบบรรยาย (Description) โดยกล่าวถึงเนื้อเรื่องรูปแบบนี้ว่า การบรรยายถึงสิ่งใด ก็คือการวิเคราะห์ถึงส่วนต่าง ๆ ของสิ่งนั้นโดยเฉพาะส่วนที่สำคัญ ๆ

และเนื้อเรื่องรูปแบบนี้จะไม่มีความรู้สึกของผู้เขียนบรรจุอยู่

2. เนื้อเรื่องแบบกระบวนการ (Process) โดยกล่าวถึงเนื้อเรื่องรูปแบบนี้ว่าเป็นการแสดงขั้นตอนต่าง ๆ ในการไปสู่ผลลัพธ์ โดยไม่เน้นว่าทำไมจึงควรทำกระบวนการนั้น แต่จะตอบคำถามว่า จะทำกระบวนการนั้นได้อย่างไร หรือขั้นตอนต่าง ๆ ในกระบวนการนั้นคืออะไรบ้าง

3. เนื้อเรื่องแบบเหตุและผล (Cause and Effect) โดยในส่วนที่เป็นเหตุ (Cause) ผู้เขียนมักต้องการแสดงถึงเหตุผลว่าทำไมสถานการณ์นั้น ๆ จึงเกิดขึ้น หรือเหตุผลว่าทำไมจึงเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในสถานการณ์นั้น และส่วนที่เป็นผล (Effect) ก็คือผลลัพธ์ของเหตุ โดยผู้เขียนจะพยายามอธิบายถึงผลหลัก ๆ อันเกิดขึ้นจากเหตุนั้น ๆ

4. เนื้อเรื่องแบบเหมือนหรือแตกต่าง (Comparison and Contrast) โดยกล่าวถึงการวิเคราะห์ของ 2 สิ่งอย่างละเอียด จะพบว่าของ 2 สิ่งนั้นมีทั้งความเหมือนกันและแตกต่างกัน รูปแบบของเนื้อเรื่องแบบนี้จึงมุ่งจะสื่อสารถึงความเหมือนและความแตกต่างกันของของ 2 สิ่ง

5. เนื้อเรื่องแบบให้เหตุผล (Argumentation) โดยกล่าวถึงการโน้มน้าวผู้อ่าน โดยผู้เขียนจะพยายามเปลี่ยนความคิดของผู้อ่าน หรือชักจูงให้ผู้อ่านทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ผู้เขียนจะต้องการให้ผู้อ่าน กระทำดังต่อไปนี้

5.1 สอมรับหรือเลิกล้มความคิด

5.2 รับรู้ว่าจะทำอย่างไรเพื่อจะแก้ปัญหาหนึ่ง ๆ

5.3 ลองทำอะไร ๆ โดยวิธีการใหม่ ๆ

สแตน มอลเลส และ เจฟ แมคควैन (Stan Malles and Jeff McQuain 1988:14-15,27,31-32) ได้แบ่งการเขียนออกเป็น 4 ชนิดคือ

1. การเขียนแบบเล่าเรื่อง (Narrative Writing) คือการเล่าเรื่องในลักษณะต่าง ๆ

2. การเขียนแบบบรรยาย (Descriptive Writing) คือการเขียนเพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นภาพของคน สถานที่ หรือสิ่งของ

3. การเขียนแบบอธิบาย (Expository Writing) คือการเขียนเพื่อให้ข้อมูล สอนหรืออธิบายแก่ผู้อ่าน

4. การเขียนแบบให้เหตุผล (Argumentative Writing) เป็นการเขียนเพื่อโน้มน้าวให้ผู้อ่านเชื่อว่าส่วนหนึ่งดีกว่าอีกส่วนหนึ่ง

รูปแบบของเนื้อเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ แต่ละรูปก็มีความสำคัญแตกต่างกันไป บางรูปแบบก็มีความสำคัญต่อบางสถานการณ์เป็นพิเศษ ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้ทำการศึกษาและกล่าวถึงความสำคัญของรูปแบบต่าง ๆ ไว้ดังนี้

เบร็นท์ บริดจ์แมน และ ซิบิล คาร์ลสัน (Brent Bridgeman and Sybil Carlson 1983 :18) ได้ทำการสำรวจนักศึกษาคณะต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยทั้งใน สหรัฐอเมริกา และแคนาดา จำนวน 34 แห่ง 190 แผนก ทั้งนักศึกษาปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี และมีนักศึกษาจากนานาชาติเรียนอยู่ด้วยเป็นจำนวนมาก จากการสำรวจพบว่า ทักษะในการบรรยาย (Descriptive Skills) เช่น การบรรยายถึงเครื่องมือ กรรมวิธี เป็นต้น เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมากในการเรียนทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาการคอมพิวเตอร์ และจิตวิทยา ส่วนทักษะในการให้เหตุผล (Arguing Skills) สำคัญมากสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี นักศึกษาทางธุรกิจ และนักศึกษาวิชาเอกจิตวิทยา นอกจากนี้ยังพบอีกว่ารูปแบบของเนื้อเรื่องแบบบรรยาย (Description) และแบบโน้มน้าว (Persuasion) เป็นรูปแบบที่ตอบสนองความต้องการของคณะต่าง ๆ มากที่สุด และจากรูปแบบของเนื้อเรื่องทำการศึกษาทั้งหมด เนื้อเรื่องแบบบรรยายและเนื้อเรื่องแบบโน้มน้าวยังเป็นรูปแบบของเนื้อเรื่องที่มีความแตกต่างกันมากที่สุด

เพกกี เมกิ และ แครอล ชิลลิง (Peggy Maki and Carol Schilling 1987:12) ได้กล่าวถึงการเขียนในหน่วยงานต่าง ๆ ว่า จะเน้นที่ผู้อ่าน (Reader) และเนื้อเรื่อง (Subject Matter) เป็นส่วนใหญ่อันส่งผลให้การสื่อสารในหน่วยงานมีจุดประสงค์เพื่อโน้มน้าว (Persuasive Aims) และอธิบาย (Expository Aims) มากกว่าอย่างอื่น

จะเห็นได้ว่า รูปแบบของเนื้อเรื่องแบบบรรยาย (Description) และแบบโน้มน้าว (Persuasion) มีความสำคัญและจำเป็นมากทั้งในการเรียนในระดับสูงและในการทำงาน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

คณินิจ รัตนปัญญาพงษ์ (2526 : 43) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับถ้อยตอน สื่อสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยการค้า โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการค้า ในระดับถ้อยตอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ 1 ฉบับ ประกอบด้วยข้อความที่มีระดับความยากง่าย 5-6 ตามสูตรการหาความยากง่ายของข้อความของ Fry แต่ละข้อความมีคำถามแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก 6 คำถาม เป็นคำถามในระดับถ้อยตอน สื่อสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ อย่างละ 2 คำถาม กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาของวิทยาลัยการค้า ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 4 คณะ จำนวน 340 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านของนักศึกษาไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 80 เมื่อพิจารณาจากการทำแบบทดสอบทั้งฉบับ หรือเมื่อพิจารณาแยกเป็นแต่ละระดับ และคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในแต่ละระดับของนักศึกษาไม่แตกต่างกัน

ประภาศรี ตั้งบรรเจิดสุข (2526 : 60-62) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษ ในจังหวัดชัยนาท โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสำรวจความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษ ในจังหวัดชัยนาท เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นต้น ซึ่งแบ่งเป็นทักษะย่อย 5 ด้าน คือ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การรู้จักเหตุและผล การสรุปความ และการคาดการณ์ล่วงหน้า กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษ ในจังหวัดชัยนาท จำนวน 386 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นต้นของนักเรียนดังกล่าวอยู่ในระดับไม่น่าพอใจ ความสามารถในการอ่านขั้นต้นของนักเรียนส่วนมากไม่ถึงเกณฑ์ระดับปานกลาง เมื่อเทียบกับเกณฑ์การให้ระดับผลการเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ และนักเรียนมีปัญหาในการอ่านขั้นต้นความถี่ 5 ทักษะ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การคาดการณ์ล่วงหน้า การรู้จักเหตุและผล การสรุปความ และการจับใจความสำคัญ

วิภา สังข์ทองเงิน (2530 : 72-73) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการอ่าน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะด้านกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ชั้นปีที่ 1-3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 1,440 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 คือระดับทักษะด้านกลไก ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 2 คือระดับความรู้ นักเรียนทุกระดับชั้นได้ค่ามัธยเลขคณิตเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ตามระดับที่ 1-5 และเมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยเลขคณิตของตัวอย่างประชากรด้วยอัตราส่วนวิกฤติ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่ามัธยเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่ามัธยเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2

สมณฑา วิรุฒาณ (2531 : 82) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบ

ระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 1,440 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการอ่าน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของรีเบคคา เอ็ม วาเล็ตต์ และ เรอเน เอส ดิสสิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะด้านกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ จากการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 คือระดับทักษะกลไก ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ใน 2 ระดับคือ ระดับทักษะกลไก และระดับความรู้ ค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนแต่ละชั้นเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย โดยค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

รสริน วรธนภัก (2530 : 65-69) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาระดับความ

สามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 1,440 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดระดับความสามารถในการเขียน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของ รีเบคคา เอ็ม วาเล็ตต์ และ เรอเน เอส ดิสสิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะด้านกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ จากการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีความสามารถ ผ่านระดับที่ 2 เท่านั้น

ศิริพร พัวพันธ์ (2531 : 73-76) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 2,880 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดระดับความสามารถในการเขียน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของ รีเบคคา เอ็ม วาเลตต์ และ เรอเน เอส ดิสสิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะด้านกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ จากการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความสามารถผ่านระดับที่ 2 เท่านั้น

งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน

ณัฐวดี ณ ปัน (2522 : 41-44) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ การศึกษาชั้นสูงปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษจำนวน 101 คน ในระดับวิทยาลัยครูภาคกลาง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบความสามารถในการอ่านและการเขียน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนจากการทดสอบการอ่านมีความสัมพันธ์กับคะแนนจากการทดสอบการเขียนและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศุภพร สุทธิชัย (2528 : 44-46) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะรับสารกับทักษะส่งสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติเวศวิทาศคม กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอนทักษะทางภาษาทั้งสี่ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน จำนวน 40 คน และแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่านในทางบวก โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน

ปีเตอร์ อีแวนนิโก (Peter Evanechko 1974 : 315-326) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียน ของนักเรียนเกรด 6 ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง ในวิกตอเรีย บริติช โคลัมเบีย จำนวน 118 คน พบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

ศิริพร ลิมตระการ (Siriporn Limtrakarn 1979 : 5997-A) ได้ศึกษาวิเคราะห์ตัวแปรในการทำแบบสอบการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ชั้นปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า วิทยาเขตเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 101 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 4 ชุด คือ แบบสอบโคลซ แบบสอบการอ่านของเดวิส (Davis Reading Test) แบบสอบความสามารถด้านการเขียนของโทเฟล (The TOEFL Writing Ability Test) และแบบสอบการเขียนเรียงความที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยสรุปได้ว่า คะแนนการอ่านมีความสัมพันธ์กับคะแนนการเขียน แบบสอบความสามารถด้านการเขียนของโทเฟลดูเหมือนจะไม่ได้ใช้ทดสอบความสามารถด้านการเขียน แต่ใช้ทดสอบความสามารถด้านการอ่าน

เมลานี แทง (Melanie Tang 1980 : 3125-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการอ่านและการเขียนของนักศึกษาระดับวิทยาลัยที่ไม่มีความพร้อม กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาที่ไม่มีความพร้อมแต่ลงทะเบียนเรียนการเขียนเบื้องต้นหลักสูตรเข้มข้น ของวิทยาลัยเอกชนขนาดเล็กแห่งหนึ่ง จำนวน 49 คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาทุกคนมีความสามารถในการเขียนหลังจากการสอนเขียน และนักศึกษาจะเขียนได้ดีขึ้นหลังจากได้ผ่านกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนไปแล้วและยังพบว่า เมื่อความสามารถในการเขียนเพิ่มขึ้น ความสามารถในการอ่านก็จะเพิ่มขึ้นด้วย

ซานดรา สตอทสกี (Sandra Stotsky 1983 : 627-642) ได้ทำการวิเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน ซึ่งทำการวิจัยในช่วง ค.ศ. 1937-1981 จำนวน 82 ชิ้น และได้สรุปว่า ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนสูง จะสามารถอ่านได้ดี มีประสบการณ์ในการอ่านมาก ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสูง จะเขียนงานเขียนที่มีความซับซ้อนทางไวยากรณ์สูง และ ประสบการณ์ในการอ่านจะช่วยพัฒนาการเขียนได้มากกว่า การสอนไวยากรณ์ หรือ การทำแบบฝึกหัดการเขียน

มิเชล จาโนเปอลอส (Michael Janopoulos 1986 : 764-768) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินและความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 ตัวอย่างประชากร จำนวน 79 คน เป็นชาวต่างประเทศที่เรียนระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐโอไฮโอ (Ohio State University) ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่อ่านหนังสือต่าง ๆ เพื่อความเพลิดเพลินในภาษาที่ 2 มาก จะมีความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 มากด้วย แสดงว่าการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน ช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียน

ปราทิน พิมสาร (Pratin Pimsarn 1987 : 2974-A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักศึกษาในระดับวิทยาลัย ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักศึกษานานาชาติ ชั้นปีที่ 1 ซึ่งเข้าศึกษาตามหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยของรัฐ เขตตะวันตกเฉียงใต้ จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถด้านการอ่านและการเขียนของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งพอจะตั้งสมมติฐานได้ว่า ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์สูงกว่าระดับเฉลี่ยมีแนวโน้มจะเขียนได้ดี และผู้ที่มีความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าระดับเฉลี่ยก็มีแนวโน้มที่จะเขียนได้ไม่ดีด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าสัมฤทธิ์ผลทางการอ่าน ซึ่งประเมินโดยแบบทดสอบการอ่านเนลสัน-เดนนี่ ชุด A (The Nelson-Denny Reading Test Form A) และระดับความสามารถด้านการเขียนซึ่งประเมินโดยการตรวจด้วยวิธีใช้ความรู้สึกตัดสินทั้งเรื่อง (Holistic Scoring) นั้นมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แพทริเชีย คาร์เรล และ อุลลา คอนเนอร์ (Patricia Carrell and Ulla Connor 1991: 314-324) ได้ทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการอ่าน และการเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยายและเนื้อเรื่องแบบโน้มน้าวของนักศึกษามหาวิทยาลัยเปอร์ดู (Purdue University) ระดับปริญญาตรี 23 คน และระดับปริญญาโท 10 คน ที่กำลังศึกษา ในหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง พบว่าการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กัน เมื่อ (1) วัดการอ่านด้วยแบบสอบถามแบบเลือกตอบ และ วัดการเขียนแบบรวม ในเนื้อเรื่อง แบบโน้มน้าว (2) วัดการอ่านด้วยแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน และ วัดการเขียนแบบรวม ทั้งในเนื้อเรื่องแบบบรรยายและแบบโน้มน้าว แต่การอ่านและการเขียนไม่มีความสัมพันธ์กัน เมื่อ (1) วัดการอ่านด้วยแบบสอบถามแบบเลือกตอบ และ วัดการเขียนแบบรวม ในเนื้อเรื่องแบบ บรรยาย (2) วัดการอ่านด้วยแบบสอบถามแบบเลือกตอบ และ วัดการเขียนแบบวิเคราะห์คุณภาพ (3) วัดการอ่านด้วยแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน และ วัดการเขียนแบบวิเคราะห์คุณภาพ ทั้งในเนื้อเรื่องแบบบรรยายและแบบโน้มน้าว ยังพบอีกว่า เนื้อเรื่องแบบบรรยายง่ายกว่าเนื้อ เรื่องแบบโน้มน้าว และได้สรุปเกี่ยวกับเครื่องมือวัดว่า เครื่องมือวัดที่ต่างกัน แม้วัดในเรื่อง เดียวกัน ก็ไม่จำเป็นต้องให้ผลเหมือนกันเสมอไป

งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบของเนื้อเรื่อง

บาร์บารา เอ็ม เทย์เลอร์ และเอส เจย์ ซามูเอลส์ (Barbara M. Taylor, and S. Jay Samuels, 1983 : 517-528) ได้ทำการศึกษาผลของ การตระหนักถึงโครงสร้างของเนื้อเรื่อง (Text Structure) ที่มีต่อการระลึกข้อมูลที่อยู่ใน เนื้อเรื่องแบบอธิบาย (Expository Materials) กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียน เกรด 5 จำนวน 14 คน และเกรด 6 จำนวน 36 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นบทอ่านความยาว 100 คำ จำนวน 3 เรื่อง และบทอ่านที่มีความยาว 400 คำ จำนวน 2 เรื่อง โดยมีภาระเรียบเรียง 2 ลักษณะ คือ

1. เรียบเรียงอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มจากประโยคความคิดหลัก (Topic Sentence) ในความหลัก (Main Idea) และใจความสนับสนุน (Supporting Detail)

2. เรียบเรียงอย่างไม่เป็นระบบ กล่าวคือ สลับตำแหน่งประโยคต่าง ๆ) ในบทอ่านที่มีความยาว 100 คำ) หรือสลับตำแหน่งของย่อหน้า (ในบทอ่านที่มีความยาว 400 คำ)

จากนั้นผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านบทอ่านและเขียนบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ตระหนักถึงโครงสร้างของเนื้อเรื่องหรือลักษณะการเรียบเรียงเรื่องราวจะสามารถระลึกข้อมูลได้มากกว่าจากข้อเขียนที่มีการเรียบเรียงอย่างเป็นระบบ ในขณะที่นักเรียนที่ไม่ตระหนักถึงโครงสร้างของเนื้อเรื่องไม่สามารถระลึกข้อมูลออกมาได้มากเท่าที่ควรทั้งจากเนื้อเรื่องที่เรียบเรียงอย่างเป็นระบบและไม่เป็นระบบ

ดอริส เพรเตอร์ และวิลเลียม พาเดีย (Doris Prater and William Padia 1983 : 127-134) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของเรื่องในการเขียน โดยทำการศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนเกรด 4 จำนวน 70 คน และเกรด 6 จำนวน 70 คน จากโรงเรียนประถมศึกษา 6 แห่งในรัฐแคลิฟอร์เนีย ผลการศึกษา พบว่านักเรียนทั้ง 2 ระดับ ได้คะแนนในการเขียนเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น (Expressive Writing) ดีกว่าคะแนนในการเขียนเรื่องแบบโน้มน้าว (Persuasive Writing) และการเขียนเรื่องแบบอธิบาย (Expository Writing)

พี เอช เคเกลย์ (P. H. Kegley 1986 : 147-154) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของเรื่อง 4 แบบคือ แบบบรรยาย (Description) แบบเล่าเรื่อง (Narration) แบบอธิบาย (Exposition) และแบบโน้มน้าว (Persuasion) และได้สรุปว่า รูปแบบของเรื่องส่งผลต่อการประเมินความสามารถในการเขียน โดยรูปแบบของเรื่อง เรียงลำดับจากง่ายที่สุด ส่งผลต่อการประเมินความสามารถในการเขียน โดยรูปแบบของเรื่อง เรียงลำดับจากง่ายที่สุดไปยากที่สุดเป็นดังนี้คือ แบบเล่าเรื่อง แบบบรรยาย แบบอธิบาย และแบบโน้มน้าว

เอวี่วา ฟรีดแมน และไออัน พริงเกิล (Aviva Freedman and Ian Pringle 1987 : 73-84) ได้ทำการศึกษารูปแบบในการเขียนเรียงความ ของนักเรียนอายุ 12 และ 13 ปี และพบว่านักเรียนจำนวนถึงร้อยละ 98 สามารถเขียนเรื่องแบบเล่าเรื่อง (Narration) ได้ดี ขณะที่นักเรียนจำนวนเพียงร้อยละ 12.5 เท่านั้นที่เขียนเรื่องแบบให้เหตุผล (Argumentation) ได้ดี

เบอเวอร์ลี อี จี คอกซ์ (Beverly E. G. Cox 1987 : 2970-A) ได้ทำการศึกษาเรื่องผูกพันรูปเรื่อง และการจัดลำดับเนื้อหาในงานเขียนแบบเล่าเรื่องและอธิบายของเด็ก เพื่อตรวจสอบสมมติฐานที่ว่า ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสูงและผู้ที่มีความสามารถในการอ่านจะมีความแตกต่างกันในเรื่องของความรู้เกี่ยวกับเรื่องผูกพันรูปเรื่อง และการจัดลำดับเนื้อหาของข้อความที่เขียนขึ้น กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนเกรด 3 และ เกรด 5 ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มเท่า ๆ กัน คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านต่ำ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงกว่า ไม่ว่าจะเขียนอยู่ในระดับใดก็ตาม สามารถเขียนข้อความโดยใช้เรื่องผูกพันรูปเรื่อง และใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่มีระบบได้เหมาะสมกว่าทั้งในการเขียนแบบอธิบาย และ แบบเล่าเรื่อง ในทางตรงกันข้าม นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำนั้นมักจะเขียนข้อความที่มีเรื่องผูกพันรูปเรื่องที่ไม่เหมาะสมอยู่มาก

บาร์บารา เทเรซา กูลด์ (Barbara Theresa Gould, 1987 : 4343-A) ทำการวิจัย เรื่อง ผลของการปูพื้นฐานความรู้ และการสอนโครงสร้างของเนื้อเรื่อง (Text Structure) ต่อความเข้าใจในการอ่านและการจดจำเรื่องของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการสอนให้รู้จักสังเกตและใช้ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของเนื้อเรื่อง 4 แบบ ในขณะที่กลุ่มควบคุมไม่ได้รับการสอนด้วยวิธีดังกล่าว ใช้ระยะเวลาในการทดลองประมาณ 3 เดือน จากนั้นทำการทดสอบอ่านเพื่อเปรียบเทียบกับผลการทดสอบก่อนการสอน หลังจากนั้นให้กลุ่มทดลองทบทวนบทเรียนเกี่ยวกับ

โครงสร้างของเนื้อเรื่อง ทั้ง 4 แบบ อีก 1 เดือนต่อมา ให้นักเรียนกลุ่มทดลองทดสอบโดยให้เขียนบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า การสอนให้นักเรียนรู้จักคุ้นเคยกับโครงสร้างของเนื้อเรื่อง ช่วยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องได้เข้าใจ และสามารถระลึกเนื้อเรื่องที่อ่านได้ดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนด้วยวิธีดังกล่าว นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่าเนื้อเรื่องแบบปัญหาและการแก้ไข กับเนื้อเรื่องแบบเชิงเหตุผล จะมีส่วนช่วยให้นักเรียนระลึกเรื่องราวได้อย่างมีระบบมากกว่า

บอนนี่ บี อาร์มบรัสเตอร์ โทมัส เอช แอนเดอร์สัน และจอยซ์ ออสเตอร์แทก (Bonnie B. Armbruster, Thomas H. Anderson and Joyce Ostertag, 1987 : 331-346) ได้ทำการวิจัยถึง ผลของการสอนโครงสร้างของเนื้อเรื่อง (Text Structure) ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านบทอ่านสังคมศึกษา กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 5 จำนวน 82 คน ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม นักเรียนในกลุ่มทดลอง จะได้รับการสอนให้รู้จักและสังเกตการใช้โครงสร้างเนื้อเรื่องแบบปัญหาและการแก้ไขที่จะพบได้ในบทอ่านสังคมศึกษา และได้รับการฝึกให้ใช้โครงสร้างนั้น เป็นแนวทางในการสรุปเรื่องที่ได้อ่าน ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมได้รับการสอนให้อ่าน และตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่ได้อ่านหลังจากสอนเสร็จแล้ว นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มทำการทดสอบโดยใช้แบบสอบซึ่งประกอบด้วยบทอ่าน 2 บท ซึ่งจะมีคำถามเกี่ยวกับความคิดหลัก (Main Idea) ของเรื่อง และให้เขียนสรุปบทอ่านทั้ง 2 บท ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยให้รู้จักโครงสร้างของเนื้อเรื่อง สามารถตอบคำถามและสรุปเรื่องได้อย่างมีระบบมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยวิธีดังกล่าว

เฟิร์น ซี มอสโควิทซ์ (Fern C. Moskowitz, 1987:2841-A) ได้ทำการวิจัยถึง การรับรู้และความเข้าใจของครูระดับประถมศึกษา เกี่ยวกับโครงสร้างของเนื้อเรื่องแบบอธิบาย (Expository Text Structure and Discourse) ที่มีแทรกอยู่ในโปรแกรมการอ่านขั้นพื้นฐาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ ครูระดับประถมศึกษา จำนวน 200 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามความคิดเห็นและความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างของเนื้อเรื่องผลการวิจัยพบว่า ครูระดับเกรด 4 และ 5 ให้ความสนใจกับการสอนเนื้อเรื่อง

แบบอธิบายมากกว่าครุระดับเกรด 2 และ 3 ครุระดับเกรด 2 และ 3 จะยึดบทเรียนในโปรแกรมการอ่านขั้นพื้นฐานเป็นหลักเพียงอย่างเดียว ในขณะที่ครุระดับเกรด 4 และ 5 มีความเห็นว่าการสอนโดยใช้บทเรียนในโปรแกรมการอ่านเพียงอย่างเดียว จะมีข้อจำกัดมาก โดยเฉพาะไม่เอื้อต่อการสอนโครงสร้างของเนื้อเรื่องแบบต่าง ๆ ดังนั้น ครุระดับเกรด 4 และ 5 จึงพยายามเน้นสอนโครงสร้างของเนื้อเรื่องแบบอธิบาย เพิ่มเติมให้แก่ผู้เรียนทุกวัน โดยจัดหาหนังสือที่เป็นเนื้อหามาใช้ในการสอนความรู้เรื่องโครงสร้างของเนื้อเรื่อง มากกว่าจะใช้บทเรียนที่มีอยู่ในโปรแกรมการอ่าน ครูส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าโครงสร้างของเนื้อเรื่อง ที่สอนง่ายที่สุด คือ โครงสร้างของเนื้อเรื่องบรรยาย (Description) ส่วนโครงสร้าง ข้อเขียนที่สอนยากที่สุด คือ โครงสร้างของเนื้อเรื่องแบบเหตุและผล (Cause and Effect) การวิจัยครั้งนี้ยังชี้ให้เห็นว่า ควรจะมีการฝึกฝนอบรมครูผู้สอนในด้านการสอนโครงสร้างของเนื้อเรื่อง และครูควรพยายามหาบทอ่านหรือเนื้อเรื่องที่มีเนื้อหาหลากหลายมาใช้ในการสอน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจโครงสร้างของเนื้อเรื่องชนิดต่าง ๆ ได้ และจดจำข้อมูลที่ตนอ่านได้มากขึ้น

จอร์จ อิงเกลฮาร์ด จูเนียร์ และคณะ (George Engelhard, Jr. et al. 1992 :315-336) ได้ทำการศึกษาถึงผลของรูปแบบของเรื่อง ความต้องการด้านประสบการณ์ และเพศต่อคุณภาพการเขียนของนักเรียนโดยได้ทำการศึกษากับนักเรียนเกรด 8 ที่เข้าสอบการประเมินผลการเขียนของรัฐที่รัฐจอร์เจีย ในปี ค.ศ. 1989 และ 1990 จำนวน 125,756 คน ผลการศึกษาพบว่าทั้งรูปแบบของเรื่อง ความต้องการด้านประสบการณ์ และเพศต่างก็เป็นสิ่งที่ใช้ทำนายถึงคุณภาพการเขียนได้ดี ในเรื่องรูปแบบของเรื่องพบว่านักเรียนสามารถทำคะแนนได้ดีที่สุดในการเขียนแบบเล่าเรื่อง (Narrative) การเขียนแบบบรรยาย (Descriptive) และการเขียนแบบโน้มน้าว (Pessuasive) นักเรียนทำคะแนนได้รองลงไปตามลำดับ ในเรื่องเพศ พบว่า เพศหญิง เขียนเรื่องได้มีคุณภาพดีกว่าเพศชาย